

traliserede, skabte nogle nye Melleminstanser, og disse nye Melleminstanser — jeg kan f. Eks. nævne dem, der blev skabt ved den sidste Ordning af Postvæsenet — viste sig i mange Tilfælde kun at forøge Arbejdet, gøre Vejen ude fra Underinstanserne og ind til Centraladministrationen vanskeligere og længere uden at medføre den tilsigtede Besparelse, fordi disse Melleminstanser stillede større og større Krav og efterhaanden søgte at blive smaa lokale Generaldirektorater. Danmark er ikke saa stort, at det ikke kan overses, og derfor er der ingen Grund til at have disse mange Melleminstanser. Ikke mindst indenfor de store Etater vil der kunne opnåes meget, hvis man uden Hensyn til de Indvendinger, som altid vil komme fra de Folk, der sidder i de paagældende Stillinger, bestemt og klart kræver at faa lagt en Række Afgørelser ud, saaledes at man opgiver den meget stærke Centralisation, som kendetegner dansk Administration.

Endvidere vil man være i Stand til i endnu større Omfang, end det allerede er sket, efterhaanden at gaa over til Anvendelse af mindre kvalificeret Arbejds-kraft. Man behøver ogsaa her blot at se paa Statsbanerne, Postvæsenet, kort sagt de store Etater, hvor der i en Række Tilfælde anvendes overkvalificeret Arbejds-kraft, Arbejds-kraft, som man i det private Erhvervsliv aldrig vilde kræve saa store Kvalifikationer af. Under disse Forhold er der, som den højtærede Finansminister rigtigt har sagt, sket en meget væsentlig Forøgelse af Statens administrative Apparat. Det er blevet nævnt, at Statsbanernes Personale, som jo spiller saa stor en Rolle for Statens samlede Lønbudget, er steget med 40 pCt. siden 1914, og det til Trods for, at man nu i 7 Aar ikke har antaget en eneste Trafikelev eller en eneste Portør. Og denne Stigning med 40 pCt. er sket samtidig med, at Stigningen af Antal Togkilometer kun er 22 pCt. Der er altsaa en væsentligt større Stigning for Personalets Vedkommende. Der er ikke Spor af Tvivl om, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder har Ret, naar han mener, at man ved bedre Udnyttelse af Personalet, ved mindre Anvendelse af overkvalificeret Arbejds-kraft og ved yderligere Stramning paa mange forskellige Omraader i nogen Grad vil være i Stand til at rette det Misforhold, at Personalets Størrelse til Trods for alle Indskrænkninger er steget med 40 pCt., medens Trafikken, som sagt, kun er steget med 22 pCt. Derfor har jeg ogsaa med den største Glæde

læst om de Undersøgelser, der for Øjeblikket finder Sted angaaende en Simplificering af Administrationen, for saa vidt angaar Post- og Telegrafvæsenet med Henblik paa en delvis Sammenslutning af i hvert Fald visse Led af disse to Administrationsgrene.

Det er klart, at saafremt man løser en stor Del af Tjenestemandsspørgsmaalet ved Nedskæring af Tjenestemændenes Antal, bliver det paa Bekostning af visse Principper, f. Eks. paa Bekostning af det Princip, at alle Afgørelser kommer ind til et centralt Punkt, hvor de bliver behandlet efter ufravigelige og klart fastslaaede Regler. Det er klart, at man i visse Tilfælde vil komme til at træffe uensartede Afgørelser, men man maa altid være klar over, at hvis man skal opnå et Gode, maa man være i Stand til at ofre noget andet. Man kan i dette Øjeblik, hvor det gælder om at spare, ikke andet end gaa denne Nedskærings Vej, jævnt og roligt og paa langt Sigt, idet man maa gøre sig klart, at man derved naturligvis ogsaa paa andre Punkter kan faa et vist Minus. Jeg vil her blot nævne som Eksempel paa, hvorledes Folk undertiden vil have baade i Pose og Sæk, at mange af de Politikere, som i særlig Grad har talt for Nedskæring af Tjenestemændene, absolut ikke har den samme Interesse i det Øjeblik, det drejer sig om at faa nedlagt et Dommerembede i den Valgkreds, de repræsenterer; en saadan Simplifikation af Administration interesserer dem langt mindre end en Simplifikation i de Dele af Landet, de ikke har nogen som helst Interesse for eller Forbindelse med.

Et af de væsentligste Punkter i Spørgsmaalet er altsaa dette: Kan man vente til 1928? Og det er da med nogen Glæde, jeg har set, at i hvert Fald en enkelt af Venstres Rigsdagsmænd har udtalt ved et politisk Møde forleden Dag, at det meget vel kunde tænkes, at man kunde forhandle paa det Grundlag, at man ventede med at lade Tjenestemandsløvens Reduktioner træde i Kraft til 1928 og for Øjeblikket nøjedes med en konsekvent Gennemførelse af Kravet om ikke at ansætte flere Tjenestemænd, og endvidere naturligvis med den automatiske naturlige og berettigede Nedgang, som maa og skal finde Sted, naar vi faar det næste Pristal.

Jeg kunde have Lyst til til Slut at nævne, at jeg ikke finder, der er økonomisk Motivering for den af Regeringen foreslaaede stærke Nedskæring af Tjenestemændenes samlede Løn. Efter min Mening er det naturligt, i det Øjeblik man skal nedskære — og vi er jo alle sammen enige